

ARSEN

LÜPEN

SEKİZ YÜZ ON ÜÇ

MAURICE LEBLANC

ÇEVİRİ: SAFFET GÜNERSEL

pörtakal

I
KAN GÖLÜ

Rudolf Kesselbach salon kapısının eşiğinde birden durdu, sekreterinin kolunu yakalayarak huzursuzca mırıldandı:

“Buraya yine biri girmiş, Chapman.”

“Yapmayın efendim,” diye karşı çıktı sekreter. “Ön kapıyı az önce siz açtınız, lokantada yemek yerken de anahtar hep cebinizdeydi.”

“Buraya yine biri girmiş, Chapman,” diye yineleyen Kesselbach şöminenin üzerindeki bavulunu işaret etti. “İşte kanıtı. Bavul kapalıydı. Oysa şimdi açık.”

“Kapağığınızda emin misiniz, efendim? Zaten içinde önemli bir şey yoktu, tıraş takımı falan...”

“Önemli bir şey olmadığı doğru; çünkü buradan ayrılmadan önce, ne olur ne olmaz diye, cüzdanımı yanıma almıştım. Ayrıca... Hayır, Chapman; biz yemek yerken biri buraya girmiş.”

Telefon duvarda asılıydı. Ahizeyi eline aldı.

“Alo... Kesselbach konuşuyor... 415 numaralı daire... Çok önemli... Hanımefendi, emniyet müdürlüğünü bağlayın lütfen. Numarayı biliyorsunuz, değil mi? Güzel, teşekkürler. Bekliyorum.”

Bir dakika geçti.

“Alo? Alo? Emniyet Müdürü Bay Lenormand’la konuşmak istiyorum. Ben Kesselbach... Alo? Tabii tabii, Bay Lenormand meseleyi biliyor. Onun yetkisiyle telefon ediyorum. Ne? Orada yok ha... Kiminle görüşüyorum? Müfettiş Gourel’le mi? Haa, Bay Gourel, ben dün Bay Lenormand’la konuşurken galiba siz de oradaydınız. Bakın bayım;

bugün de aynı şeyler tekrarlandı. Daireme girdiler. Buraya gelerseniz ipuçlarını gösterebilirim... Bir iki saat sonra mı? Harika. 413 numaralı daireyi sorarsınız size gösterirler. Tekrar teşekkür ederim.”

Paris’i dolaşmaya gelmiş ve servetinin yüz milyon franktan daha fazla olduğu tahmin edilen multimilyoner Rudolf Kesselbach -diğer adıyla Pırlanta Kralı ya da Capetown’ın Efendisi - Palace Otel’in dördüncü katındaki 415 numaralı dairede kalıyordu. Sağ taraftaki iki büyük oda, yani salonla yatak odası Judée Sokağı’na bakıyordu; sol taraftaki odada ise yardımcısı Chapman kalıyordu. Bu odaların arkasına düşen beş oda ise şu anda Monte Carlo’da bulunan Madam Kesselbach için tutulmuştu; kadın, kocası çağırıldığında gelecekti.

Rudolf Kesselbach birkaç dakika endişeli bir yüzle odanın içinde bir aşağı bir yukarı volta attı. İri yarı bir adamdı; teninin canlılığı, ne kadar sağlıklı olduğunun göstergesiydi, genç sayılırdı. Altın çerçeveli gözlüklerinin ardındaki dalgın bakışlı, açık mavi gözleri, yüzüne ussal ve çekingen bir ifade verirken köşeli alnı ve çıkık avurtları, enerjik bir adam olduğunu kanıtlıyordu.

Pencereyi kontrol etti, kapalıydı. Zaten pencereden odaya nasıl girilebilirdi ki? Daireye ait balkon sağ tarafa düşüyordu ve kapısı kilitliydi. Sol tarafı da Judée Sokağı’na bakan dairelerden bir duvarla ayrılmıştı.

Yatak odasına gitti, buradan öteki odalara geçiş yoktu. Yardımcısının odasına geçti: Karısı için ayrılmış beş odanın da kapısı kilitliydi, üstelik sürgülenmişti.

“Hiçbir anlam veremiyorum, Chapman. Tekrarlanan şeyler keşfettim şimdi. Acayip şeyler yani, sen de hak vereceksin. Dün yine bastonunun yerini değiştirmişler. Evvelsi gün de evraklarımı karıştırmışlar... Bu nasıl iş böyle?”

“Olamaz efendim,” dedi Chapman, namuslu bir adam izlenimi veren yüzünde kıl kıpırdamadı. “Bunlar hep vesvese, elinizde kanıt yok. Sadece size öyle geliyor... Ayrıca bu daireye sadece ön kapıdan girilir. Buraya gelişinizin ilk günü özel bir anahtar yaptırınız, bu anahtarın eşi de uşağınız Edwards’da. Ona güvenmiyor musunuz?”

“Güvenmez olur muyum! On yıldır yanımda çalışıyor... Ama gördüğün gibi, Edwards bizimle aynı zamanda yemek yiyor. Bundan böyle biz geldikten sonra aşağı gitsin, orada yesin.”

Chapman belli belirsiz omuz silkti. Pırlanta Kralı, anlamsız korkularıyla bazen gülünç oluyordu. Bir otelde insan nasıl bir tehlikeyle karşılaşabilirdi? Hele yanında kıymetli bir eşya ya da yüklü meblağlarda para falan taşıyorsa?..

Holdeki kapının açıldığını işittiler. Gelen Edwards'tı. Kesselbach seslendi:

“Resmî mi giyindin, Edwards? Çok iyi! Bugün misafir beklemiyorum. Ama dur bakayım, bir kişi gelecek: Bay Gourel. O zamana kadar aşağıda bekleyip kapıyı kolla. Bay Chapman'la burada yapacak önemli işlerimiz var.”

Bu önemli işler biraz uzun sürdü; Kesselbach gelen mektuplara baktı, üç dört tanesini üstünkörü okuduktan sonra gerekli yanıtları yazdırttı. Chapman tam kalemini kaldırmışken, Kesselbach'ın dikkatini mektuptan daha başka bir şeye çevirdiğini fark etti. Adam parmaklarının arasında kanca şeklinde bükülmüş siyah bir iğne tutmaktaydı.

“Bak Chapman, masanın üzerinde ne buldum. Bu kıvrık iğnenin bir anlamı olmalı. Bu bir kanıt. Hâlâ bana bu odaya kimsenin girmediyini söyleme, herhalde bu iğne buraya kendiliğinden gelmedi.”

“Tabii kendiliğinden gelmedi. Onu buraya ben getirdim.”

“Niçin?”

“Kravatımı yakama tutturmak için. Siz dün akşam kitap okurken iğneyi kravatımdan çekip çıkardım, bu arada eğişmiş olmalıyım.”

Kesselbach öfkeyle yerinden fırladı, odada birkaç adım attıktan sonra durdu:

“Gülüyorsun ama... Haklısın, Chapman... Capetown'a yapmış olduğum son gezimden bu yana sınırlarımın bir hayli yıprandığını itiraf etmeliyim. Evet... Hayatıma yeni bir şey girdiğinden haberin yok tabii. Muazzam bir proje... Düşünemeyeceğin kadar büyük... Önce bel-

li belirsizdi, ama ana hatları artık belli oldu. Fevkalade bir şey olacak. Aklın durur, Chapman. Para mı? Vız gelir tırıs gider... Gereğinden fazla param var benim. Ama bu proje paradan da kıymetli; bunun anlamı nüfuz, iktidar ve otorite. Düşündüklerim gerçekleşecek olursa sadece Capetown'ın efendisi olmakla kalmayacak, başka yerlere de hükmedeceğim. Rudolf Kesselbach, bakırcının oğlu, bundan böyle kendisine tepeden bakanlarla aynı seviyede olacak; hatta onlardan bir basamak daha yüksek bir yerde bulunacak, Chapman; onların üstüne çıkacak, bundan emin olabilirsiniz. Eğer şimdiye kadar..." Konuşmasını kesip Chapman'a baktı, heyecana kapılarak çok konuştuğuna pişman olmuştu. "Şimdi huzursuzluğumun sebebini anlıyorsun değil mi, Chapman... Bu çok kıymetli fikir, kafamın içinde... Bu fikir sayesinde belki de... Bana pusu kurdular, bundan eminim..."

Zil sesi duyuldu.

"Telefon," dedi Chapman.

"Sakın şey olmasın?.." diye mırıldandı Kesselbach.

Ahizeyi eline aldı.

"Alo? Kim? Albay mı? Evet, benim... Yeni bir şey var mı? Harika... İyi, sizi bekliyorum... Adamlarınızla mı geliyorsunuz? Çok güzel... Alo? Hayır, kimse bizi rahatsız etmez. Gerekli talimatı vereceğim ben. O kadar ciddi mi?.. Tekrar ediyorum, her şeyi ayarlayacağım... Sekreterimle uşağım, içeri kimsenin girmemesi için kapıya göz kulak olacaklar. Yolu biliyorsunuz, değil mi? Tamam o zaman, hiç vakit kaybetmeyin."

Telefonu yerine koydu:

"Chapman, iki bey gelecek. Evet, iki bey... Edwards onları içeri alsın."

"Ama Bay Gourel... Yani müfettiş..."

"O daha sonra gelecek, bir saat sonra. Ayrıca karşılaşmalar da zararı yok. Sen git şimdi Edwards'a söyle, hemen aşağı insin ve kapıcıya haber versin; kimseyle görüşecek halim yok. O iki bey dışında, yani albayla arkadaşları ve Bay Gourel. Kapıcı hepsinin isimlerini kaydetsin."

Chapman söyleneni yerine getirdi. Geri döndüğünde, Kesselbach'ın elindeki zarf şeklinde, siyah marokeni ufak bir çantayı fark etti; görebildiği kadarıyla boştu. Kesselbach tereddüde düşmüştü, ne yapacağını bilemiyordu: Cebine mi soksaydı, yoksa başka bir yere mi koyseydi? Sonunda şömineye yaklaştı ve küçük çantayı bavulun içine attı.

“Şu mektuplara bakalım, Chapman. Daha on dakikamız var. Aa, Bayan Kesselbach'tan bir mektup gelmiş! Neden daha önce söylemedin? El yazısını tanımadın mı?”

Zarfı alıp baktıktan sonra heyecanını saklayamadı; karısı, en gizli duygularını anlattığı bu mektubu elle yazmıştı. Önce parfümünü kokladı, sonra zarfı açtı. Yazılanları Chapman'ın anlayabileceği kadar kısa cümlelerle açıkladı:

“Biraz yorgunum. Odadan çıktığım yok. Canım sıkılıyor... Ne zaman yanına gelebilirim? Telgraf çekersen sevinirim.”

“Sen bu sabah telefon ettin mi, Chapman? O zaman Bayan Kesselbach, çarşamba günü yani yarın geliyor demektir.” Sırtından ağır bir yük kalkmışçasına yüzü güldü; tüm sıkıntılarından arınmıştı. Ellerini ovuşturarak zaferinden emin bir komutan edasıyla derin bir nefes aldı; artık şans ondan yanaydı, kendini koruyabilirdi.

“Kapı çaldı Chapman, dairenin kapısı çalındı. Git bir bak bakalım.”

Ama içeri Edwards girdi:

“İki bey, sizinle görüşmek istiyor. İsimleri...”

“Biliyorum. Ön odaya mı aldın?”

“Evet efendim.”

“Ön odanın kapısını kilitle ve artık emniyet müdürlüğünden gelecek Müfettiş Gourel dışında kimseye açma. Sen de o iki beyi buraya al Chapman, ama onlara önce sadece Albay'la görüşmek istediğimi söyle.”

Edwards'la Chapman dışarı çıkıp arkalarından kapıyı kapadılar. Rudolf Kesselbach pencereye yanaşarak alnını cama dayadı.

Dışarıda, caddede çift sıra halinde gidip gelen faytonlarla otomobillerin krom parçaları, ilkbahar güneşinin altında daha fazla parlıyordu. Ağaçlar yeşillenmiş; kestane tomurcukları filizlenmeye başlamıştı.

“Nerede kaldı bu Chapman yahu?” diye homurdandı Kesselbach. “Daha gevezeliği bitmedi mi?”

Masanın üzerinden bir sigara alıp yaktı ve birkaç nefes çekti. Hafifçe haykırdı. Yanı başında tanımadığı bir adam belirmişti. Bir adım geri çekildi.

“Siz kimsiniz?”

Adam nispeten sık ve iyi giyinmişti; siyah saçlıydı, aynı şekilde siyah bıyıkları vardı. Gözlerindeki sert ifadeyle, alay edercesine gülümsemedi:

“Ben kim miyim? Albayım...”

“Hayır, hayır... Bana mektup yazan ve albay olduğunu bildiren kişi siz değilsiniz.”

“Söz konusu kişi benim, ben! Ama zaten bu o kadar önemli değil bayım. Önemli olan, benim ben olmam. Gerçekten benim!”

“İyi ama bayım, isminiz ne?”

“Bana albay deyin... Şimdilik.”

Kesselbach’ın gözleri yerinden fırladı. Kimdi bu adam? Kendisinden ne istiyordu?

“Chapman!” diye seslendi.

“Gülünç olmayın! Ben buradayım ya, yetmez mi?”

“Chapman!” diye haykırdı Kesselbach. “Chapman! Edwards!”

“Chapman! Edwards!” diye tekrarladı yabancı adam. “Nerede kaldınız, dostlar? Sizi çağırıyorlar.”

“Lütfen bırakın beni geçeyim, bayım.”

“Yapmayın canım, sanki size engel olan mı var?”

Eğilerek yana çekildi. Kesselbach gidip kapıyı açtı, ama açmasıyla kapaması bir oldu. Kapının önünde eli tabancalı biri duruyordu.

“Edwards... Chap...” diye kekeledi ama sonunu getiremedi. Ön odanın bir köşesinde sekreteriyle uşağı, iplerle sımsıkı bağlı ve ağızları tıkalı halde yerde yatmaktaydı.

Onca huzursuzluğuna ve heyecanına karşın Kesselbach, cesaretini topladı. Doğrudan doğruya bir tehlike karşısında olduğunu bilmek, onu korkutacağı yerde yüreklendirmişti.

Yavaşça, korku ve dehşete kapıldığını belli etmeksizin, şömineye yaklaşıp sırtını duvara dayadı. Parmaklarıyla alarm düğmesini aradı. Buldu ve uzun uzun düğmeye bastı.

“Bastın da ne oldu?” diye sordu yabancı adam.

Kesselbach, cevap vermeden basmaya devam etti.

“Ne oldu yani? Siz düğmeye bastınız diye bütün otel ayağa mı kalkacak sanki? Çok safsınız; şöyle dönüp bir baksanıza, kablo kesik.”

Kesselbach bunun doğru olup olmadığını anlamak istercesine başını geri çevirdi ve hemen elini bavulunun içine daldırarak tabancayı aldı, yabancı adama doğrulttu, sonra da ateş etti.

“Vay be!” diye haykırdı yabancı. “Tabancanızı hep hava cıvayla mı doldurursunuz siz?”

Tetik ikinci ve üçüncü kez çekildi, ama ses çıkmadı.

“Üç kurşun gitti, Capetown’ın efendisi! Üçü daha giderse memnun olacağım. Nasıl? Vaz mı geçtiniz? Yazık... Ben daha fazlasını ummuştum.”

Davetsiz misafir sağlam bir sandalyeyi döndürüp ata biner gibi üzerine otururken Kesselbach’a da koltuğu gösterdi:

“Oturmaz mısınız, beyefendi? Kendinizi evinizdeymiş gibi hissedin. Bir sigaraya ne dersiniz? Sağ olun, ben kullanmam. Puroyu tercih ederim.”

Masanın üstünde bir puro kutusu vardı. İçinden açık renkli, muntazam bir Havana purosunu çekip aldı; yaktıktan sonra öne eğildi:

“Teşekkür ederim. Bu puro nefismiş. Ne dersiniz, şimdi biraz konuşsak?”

Rudolf Kesselbach şaşırmişti. Kimdi bu tuhaf adam? Onu böyle rahat ve konuşkan görünce yavaş yavaş içi rahatladı; durumu, şiddete gerek kalmadan çözebileceğine inanmıştı. Ceketinin cebinden bir cüzdan çıkarıp açtı ve içindeki kâğıt paraları masanın üzerine yayarak sordu:

“Ne kadar istiyorsunuz?”

Beriki şaşırmışçasına baktı, sanki anlamakta güçlük çekiyordu. Hemen seslendi:

“Marco!”

Tabancalı adam içeri girdi.

“Bu bey sana birkaç kuruş vermek nezaketinde bulundu; al, kız arkadaşına ver Marco!”

Adam, sağ elindeki tabancasını ileri uzatırken sol eliyle paraları aldı, sonra geri çekildi.

“Sorunuzu yanıtladıktan sonra gelelim ziyaretimin nedenine. Az ve öz konuşacağım. İki şey istiyorum: Önce, hep yanınızda taşıdığınız siyah maroken keseyi... Sonra da dün bavulunuza koyduğunuz abanoz kutuyu. Sıradan gidelim: Maroken çanta?”

“Yaktım.”

Yabancı alnını kırıştırdı. Dik kafalı adamları konuşurma çarelerini aklından geçiriyor olmalıydı.

“Öyle olsun. Bu konuya döneriz yine. Abanoz kutu?”

“Yaktım.”

“A ha!..” diye homurdandı. “Sen benimle dalga geçiyorsun, dostum!” dedi ve Kesselbach’ın kolunu sertçe kıvırdı. “Daha dün, Rudolf Kesselbach, pardösünüzün altında bir paketle İtalyan Bulvarı’ndaki Lyon

Kredi Bankası'na gittiniz. Orada bir kasa kiraladınız, dokuzuncu sıradaki on altı numaralı kasayı... İmzalayıp ödeme yaptıktan sonra bodruma indiniz. Yukarı çıktığınızda o paket yanınızda değildi. Doğru değil mi?"

"Çok doğru."

"Demek ki maroken çantayla kutu bankada?"

"Hayır."

"Bana kasanın anahtarını verin."

"Olmaz."

"Marco!"

Marco içeri girdi.

"Haydi Marco! Dörtlü düğümü at."

Karşı koymayı düşünmeye bile vakit kalmadan, Kesselbach sımsıkı bağlandı. Her kıvıldaışında ipler etine batıyordu. Kolları arkasından bağlandı, vücudu koltuğa sarmalandı ve bacakları da kısa iplerle mumya gibi sarıldı.

"Üstünü ara, Marco."

Marco adamın üstünü aradı. İki dakika sonra patronuna, üzerinde 16 ve 9 rakamları bulunan ufak, yassı ve nikelajlı bir anahtar uzattı.

"Harika. Maroken çanta yok mu?"

"Yok patron."

"O zaman kasada olmalı. Bay Kesselbach, bana kasanın şifresini söyler misiniz?"

"Söylemem."

"Yani söylememekte ısrarlısınız?"

"Evet."

"Marco!"

“Emret patron?”

“Tabancayı beyefendinin şakağına daya.”

“Dayadım.”

“Tetiğı kavra.”

“Kavradım.”

“Eh, emektar dostum, şimdi konuşacak mısın?”

“Hayır.”

“Sana on saniye süre tanıyorum, daha fazlasını değil. Marco!”

“Patron?”

“On saniye sonra kafasına bir kurşun sık.”

“Baş üstüne.”

“Kesselbach, sayıyorum: Bir, iki, üç, dört, beş altı...”

Kesselbach bir işaret verdi.

“Konuşacak mısın?”

“Evet.”

“Artık zamanı, şifreyi söyle bakalım. Anahtar kelime ne?”

“Dolor.”

“*Dolor*, ‘acı’ anlamında... Bayan Kesselbach’ın adı da Dolores değil miydi? Eee... Marco, konuştuğumuz gibi yapacaksın. Hata istemem, anladın mı? Tekrar ediyorum: Yazıhanede Jérôme’la buluşacaksın, nerede olduğunu biliyorsun; ona anahtarı ver ve şifreyi söyle: Dolor. Bankaya birlikte gidin. Jérôme içeri yalnız girsin, defteri imzaladıktan sonra aşağı insin ve kasada ne bulursa hepsini alıp getirsin. Anladın mı?”

“Tamam patron, ama ya kasa açılmazsa, ya şifre Dolor...”

“Kapa çenenin, Marco. Bankadan çıktıktan sonra Jérôme’dan ayrılıp evine git. Oradan bana telefonla bilgi verirsin. Eğer ‘dolor’ kelime-

si kasayı açmayacak olursa, burada dostum Kesselbach'la külahları değişiriz herhalde. Kesselbach, yanlış bir şey söylemediğine emin misin?”

“Evet.”

“Eğer bir numara yaptıysan yandın! Göreceğiz bakalım. Sen şimdi al voltanı, Marco.”

“Ya siz, patron?”

“Ben kalıyorum. Yok canım, korkma. Tehlike mehlake yok. Hiç kuşku-muz yok, değil mi Kesselbach?”

“Duymuyoruz.”

“Vay canına! Çok çabuk karar veriyorsun. Yoksa vakit mi kazanmaya çalışıyorsun? Yani enayi gibi kapana kısılaacağım, öyle mi?”

Bir an düşündü, karşısındakine baktı:

“Yo yoo, bu imkânsız. Rahatsız edilmeyeceğiz...” Lafını bitirmemişti ki dış kapı çalındı. Elini Rudolf Kesselbach'ın ağzına iyice bastırdı.

“Vay kurnaz tilki vay, demek birini bekliyordun!” Kesselbach'ın gözle-ri umutla parladı. Ağzını bastıran ele rağmen homurdandı.

Yabancı, öfkeden deliye döndü.

“Kes sesini, yoksa boğarım seni. Haydi Marco, onu simsıkı bağla. Çabuk ol. Güzel...”

Tekrar kapı çalındı. Kendisi Kesselbach'mış gibi uşağına seslendi:

“Kapıyı açsana, Edwards.”

Sonra usulca koridora çıktı, sekreterle uşağı işaret ederek, “Marco, bana yardım et de şunları yatak odasına taşıyalım,” dedi. “Şu köşeye, kimsenin göremeyeceği yere.”

Marco, uşağı yerde sürükleyerek götürürken yabancı adam, sekreteri omuzladı. “Tamam, sen şimdi salona gir,” dedikten sonra Marco'nun peşinden yürüdü. Kapının önüne gelince şaşırılmışçasına yüksek sesle

söylendi. “Ama uşağımız burada değil, Bay Kesselbach. Hayır, siz rahatsız olmayın, mektubunuzu bitirin. Kapıyı ben açarım.”

Böyle diyerek, soğukkanlılıkla dış kapıyı açtı.

“Bay Kesselbach evde mi?”

Karşısında geniş ve sevecen yüzlü, çam yarması gibi bir adam durmaktaydı; gözleri fıldır fıldır dönerken huzursuz bir şekilde ayak değiştiriyor, bir yandan da şapkasını çevirip duruyordu.

“Bay Kesselbach burada mı oturuyor?”

“Bildiniz, Bay Kesselbach burada oturuyor. Kim gelmiş diyeyim?”

“Bay Kesselbach telefon etmişti. Beni bekliyor..”

“Haa, demek sizdiniz o. Kendisine haber vereyim. Bir dakika bekler misiniz? Bay Kesselbach sizi kabul edecek.”

Ziyaretçiyi kapı eşiğinde bekletecek kadar soğukkanlıydı, kapıdan bakıldığında salonun bir kısmı görülebiliyordu. Yabancı adam, Kesselbach’ın yanında bekleyen Marco’nun yanına vardı:

“Kapana kısıldık. Gelen Gourel, emniyetten.”

Beriki bıçağına davrandı. Patronu onu kolundan yakaladı:

“Aptallık etme, anladın mı! Aklıma bir şey geldi. Ama n’olur, kafanı çalıştır Marco. Şimdi sen Kesselbach’mışsın gibi konuşacaksın; tamam mı? Anlıyor musun, sen Kesselbach’sın!”

Öylesine soğukkanlı ve otoriterdi ki daha fazla açıklamaya gerek kalmadı ve Marco, Kesselbach’ı taklit ederek yüksek sesle konuştu:

“Kusura bakmayın azizim. Bay Gourel’e çok üzgün, ama başımı kaşıyamayacak kadar meşgul olduğumu söyleyiverin. Kendisini yarın sabah saat dokuzda bekliyorum, ama saat tam dokuzda.”

“Çok iyi yaptın,” diye beriki fısıldadı. “Şimdi sakin ol.”

Ön odaya geri döndü ve beklemekte olan Gourel’e, “Bay Kesselbach özür diliyor,” dedi. “Şu anda çok meşgul, yarın sabah saat dokuzda gelemez misiniz?”

Bir sessizlik oldu. Gourel şaşırmış gibiydi, biraz da huzursuzdu. Yabancı adamın elleri cebindeydi, parmakları kasılmıştı. Şüpheli bir harekette tabancasını çekmeye hazırdı.

“Peki, öyle olsun. Yarın sabah saat dokuzda... Ama ben... Neyse... Evet, tam dokuzda gelirim.”

Şapkasını giydi ve koridor boyunca yürüyüp gitti.

Marco salonda bir kahkaha attı.

“Sana diyecek lafım yok, patron. Oh be! Herifi nasıl atlattık!”

“Haydi yavlan Marco, peşinden koş. Evden çıkıp gitmişse, bırak gitsin. Jérôme’la buluş, konuştuğumuz gibi... Sonra da bana telefon et.”

Marco hemen oradan ayrıldı.

Yabancı, şöminenin üzerindeki sürahiyi alarak kendine koca bir bardak su doldurdu, hepsini bir dikişte içti; mendilini ıslatarak terlemiş alnını sildi, sonra koltukta bağlı duran adama yaklaştı:

“Bay Kesselbach, artık kendimi tanıtmamın zamanı geldi,” diyerek cebinden kartvizitini çıkararak okudu. “Arsen Lüpen, Kibar Hırsız.”

Ünlü maceraperestin ismi Kesselbach'ı rahatlatmışa benziyordu. Lüpen de bunun farkındaydı:

“Oo, bayım, bakıyorum rahat bir nefes aldınız! Arsen Lüpen hassas bir hırsızdır, kan görmeyi sevmez, şimdiye kadar başkasının malını çalmanın ötesinde kimseye bir zararı dokunmadı; yani günahı çok değil. Sen şimdi ‘bu adam vicdanını bir cinayetle karartmaz’ diye düşünüyorsun. Çok doğru... Ama acaba seni ortadan kaldırmak gerekecek mi? Sorun bu! Şaka falan yaptığım yok. Haydi arkadaş, konuş bakalım!” Sandalyesini koltuğa yaklaştırdı ve esirinin tıkaçını gevşetti. “Paris’e gelir gelmez özel bir danışma bürosunun Barbareux adındaki şefiyle görüştün, sekreterin Chapman’ın bundan haberi yoktu. Bu nedenle Barbareux, seninle yazışırken mektuplarını ‘Albay’ diye imzalıyordu. Hakkını vereyim, Barbareux dünyanın en namuslu adamıdır. Ancak, yanında çalışan adamlardan biri tesadüfen benim arkadaşım çıktı. Böylece Barbareux’yle ilişkinizden haberim oldu. Seninle uğraşmaya karar verdikten sonra sahte anahtarlarla evine girip çıktım. Ne yazık ki bugüne kadar istediğimi bulamadım.” Sesini kısıtı, gözlerini adamın gözlerine dikti; aklından geçenleri okumak istiyordu. “Barbareux’ye bir görev verdin: Yeraltı dünyasında Pierre Leduc adında birini arattın. Sana adamı tarif edeyim: Bir yetmiş beş boyunda, sarışın, bıyıklı. Ayırt edici özelliği: Sol elinin küçük parmağının ucu, bir kaza sonucu kopmuş, ayrıca sağ yanağında hemen hemen kapanmış bir yara izi var. Bu adamın bulunmasına çok önem verdiğin ve bazı çıkar hesapları yaptığın belli oluyor. Kim bu adam?”

“Bilmiyorum.”

Cevap kesindi. Bir şeyler biliyor muydu, yoksa bilmiyor muydu? Ne önemi var! Nasıl olsa konuşmamaya karar vermişti.

“Öyle olsun. Ama onun hakkında, Barbareux’ye söylediklerinden daha fazlasını biliyorsun!”

“Hayır.”

“Yalan söylüyorsunuz, Bay Kesselbach. Maroken çantadaki mektubu iki kez çıkarıp okudunuz.”

“Doğru.”

“Peki öyleyse, çanta nerede?”

“Yaktım.”

Lüpen öfkeden titredi. Aklından adama yine işkence yapmak geçti. “Yaktın mı? Ya kutu? Doğruyu söyle... Onu bankaya koydun!”

“Evet.”

“Peki içinde ne var?”

“Özel koleksiyonuma ait iki yüz nadide pırlanta.”

Bu itiraf Lüpen’in hoşuna gitmedi değil.

“Vay be! İki yüz nadide pırlanta ha! Bu bir servet yahu... Gülüp geçiyorsun, bu senin için sıradan bir şey demek. Gizlediğin sır daha kıymetli olmalı... Benim için de önemli olabilir mi?” Bir puro yaktı, ama içmedi, sönmeye bıraktı; kıpırdamadan bir süre düşündü. Aradan üç dakika geçti. Gülmeye başladı. “Girişimlerimizin boşa çıkacağını ve kasayı açamayacağımızı düşünüyorsun, değil mi? Olabilir, dostum. Ama o zaman zahmetimin karşılığını ödemen gerekecek. Ben seni buraya bir koltuğa oturtup suratına bakmak için gelmedim. Ya pırlantaları, yani kutudaki pırlantaları verirsin ya da maroken çantayı... Seçim sana kalmış.” Saatine baktı. “Yarım saat geçmiş. Lanet olsun... Zaman çok yavaş ilerliyor. Gülme öyle, Bay Kesselbach, buradan hiçbir koşulda elim boş çıkmayacağım, bunu böyle bil... Nihayet!”

Telefon çaldı. Lüpen ahizeyi kapdı, Kesselbach’ın sesini taklit ederek konuştu:

“Evet, benim; Rudolf Kesselbach. Küçük hanım, bağlayıverin lütfen... Sen misin, Marco? Harika... Her şey yolunda gitti mi? Çok şükür! Zorluk çıkarmadılar değil mi? Tebrik ederim evlat. Ne buldun? Abanoz kutuyu... Başka bir şey yok muydu? Evrak falan? Bak sen, bak sen... Pırlantalar güzel mi? Harika... Şahane! Bir dakika, Marco, bir düşüneyim... Şimdilik bu kadar. Aklıma ne geldi, biliyor musun? Dur, sakın kapatma...”

Adama döndü:

“Bay Kesselbach, pırlantaların senin için önemli mi?”

“Evet.”

“Onları benden satın alır mısın?”

“Belki.”

“Ne verirsin? Beş yüz bin olur mu?”

“Beş yüz bin mi? Olur.”

“Yalnız mesele şu: Ödeme nasıl olacak? Çekle mi? Yoo, bana kazık atarsın ya da ben sana... Dinle bak, yarın değil öbür gün bankaya gidersin, beş yüz adet binlik banknot alırsın. Auteuil yakınındaki Boulogne ormanında bir tur atarsın. Ben gelip pırlantaları sana veririm. Bir kese kâğıdı içinde daha iyi olur, kutu dikkat çeker.”

“Hayır, hayır... Kutuyu da istiyorum, hepsini istiyorum...”

“Bak hele!” diye güldü Lüpen. “Baklayı ağzından çıkardın! Pırlantalara aldırış ettiğin yok senin. Onların yerine yenisi gelir nasılsa. Ama kutuya gözünün nuru gibi bakıyorsun. Peki, öyle olsun! Kutu senin olacak! Arsen adına söz veriyorum. Yarın sabah postayla göndereceğim!”

Tekrar ahizeyi eline aldı:

“Marco, kutu yanında mı? Bir özelliği var mı? Abanozdan yapılmış, fildişi işlemeli... Evet, bunları biliyorum... Japon işi... Markası yok? Yaa, mavi renkte ufak ve yuvarlak bir etiket yapıştırılmış; üzerinde de bir numara var, öyle mi? Evet, dükkânın adı mı? Geç onu... Kutunun

tabanı nasıl, kalın mı? Lanet olsun! Yani çift tabanlı değil. Bak Marco, şu fildişi işlemeleri incele ya da kapağına bir göz at.” Adama bakarak güldü. “Kapak! Buldum, Marco! Kesselbach göz kırptı, hemen çaktım! Ah, Kesselbach, gizli gizli gözlerimi senden ayırmadığımı fark etmedin demek? Amma enayiymişsin!”

Ve Marco’ya döndü: “Haydi, buldun mu? Kapağın iç tarafında ayna mı var? Yerinden oynuyor mu? Hayır mı? O zaman kır onu. Kır kır, korkma... O aynanın orada olmasının bir anlamı yok. Sonradan yerleştirilmiş olmalı.” Sabırsızlandı. “Üstüne vazife olmayan şeye karışma sen, budala! Söylediklerime dikkatle kulak ver.”

Telefon hattının öbür ucunda Marco’nun aynayı kırışının sesini duyunca zafer kazanmışçasına söylendi:

“Ben sana elim boş dönmeyeceğim demedim mi, Bay Kesselbach!.. Alo? Bir şey buldun mu? Ne? Bir mektup mu? Yaşasın! Hem Capetown’ın pırlantalarını hem de adamımızın sırrını ele geçirdik desene!”

İkinci kez ahizeyi alıp kulağına yaklaştırdı:

“Oku Marco, yavaş oku. Önce zarfın üstünü... Tamam, şimdi tekrarla.”

Kendisi de tekrarladı:

“Güderi kesenin içindeki mektubun kopyası.”

“Ee, sonra? Zarfı yırt, Marco; izin verir misin, Bay Kesselbach? Biraz ayıp kaçacak, ama ne de olsa... Devam et Marco, Bay Kesselbach izin veriyor. Tamam mı? Haydi! Oku!” Dinledikten sonra alaylı alaylı güldü. “Vay canına! Hiç de nefes kesici değilmiş. Özetliyorum: İkiye katlanmış alelade bir kâğıt, yeni katlanmışa benziyor. İyi... Sağ üst tarafında şunlar yazılı: ‘Bir yetmiş beş boyunda, sol küçük parmağı kısa ve saire.’ Evet, bu Pierre Leduc’ün tarifi. Kesselbach’ın el yazısı, değil mi? İyi... Ve kâğıdın tam ortasında büyük harflerle yazılı bir sözcük: APOON... Marco, şimdi kâğıdı bir tarafa bırak, ne çekmeceye ne de pırlantalara el sür. On dakikaya kadar işim bitmiş olacak. Yirmi dakika sonra buluşuruz. Haa, bana araba gönderdin mi? Harika, görüşmek üzere.”

Ahizeyi yerine koydu, önce ön odaya, oradan da yatak odasına geçti, sekreterle uşağına baktı; boğulmasınlar diye bağlarını gözden geçirdi, sonra yine Kesselbach'ın yanına döndü. Yüzünde kararlı ve affetmeyecek bir adamın ifadesi vardı.

“Sen güldün, Kesselbach. Konuşmazsan günah benden gider. Kararını verdin mi?”

“Ne için?”

“Saçmalama! Ne biliyorsan söyle.”

“Hiçbir şey bilmiyorum.”

“Yalan söylüyorsun. ‘APOON’ sözcüğünün anlamı ne?”

“Bilseydim kâğıda yazmazdım.”

“Beni oyalama. Bu birinin adı mı, yoksa başka bir şey mi? Nerede yazdın? Nereden çıktı bu sözcük?”

Kesselbach cevap vermedi.

Lüpen sinirlendi, sesi sertleşmişti:

“Dinle Kesselbach, sana bir teklifim var. Ne kadar zengin olursan ol, aramızda bir fark yok. Augsburg’lu bir demircinin oğlu Arsen Lüpen’le soyguncular kralı anlaşabilirler, ikisinin de birbirinden aşağı kalır yanı yok. Ben ev soyuyorum, sen borsada çalışıyorsun. İki de aynı kapıya çıkar. Haydi Kesselbach. Şu işi birlikte bitirelim. Sırrı çözmek için sana ihtiyacım var, senin de bana; çünkü tek başına bu işi halledemezsin. Barbareux sıradan biri, bense Lüpen’im. Çaktın mı?” Bir sessizlik oldu. Lüpen üzerine üzerine gitti; heyecanlıydı. “Cevap ver, Kesselbach, anladın mı? Evet dersen, kırk sekiz saat içinde sana Pierre Leduc’ü bulurum. Söz konusu da bu zaten, öyle değil mi? Varsa yoksa işin onunla. Cevap versene be! Kim bu herif? Onu neden arıyorsun? Onun hakkında ne biliyorsun? Bilmek istiyorum.” Birden sakinleşti, elini Alman’ın omzuna attı. “Bir kelime: Evet mi, hayır mı?”

“Hayır.”

Kesselbach'ın yeleğinin cebinden altın bir saat çıkararak adamın dizinin üzerine koydu. Yeleğinin düğmelerini çözdü, gömleğini yana sıyırdı; adamın göğsü açıkta kalmıştı. Yanındaki masanın üzerinde duran altın kakmalı, ufak, çelik hançeri alarak keskin ucunu kalbinin tam üstüne bastırdı.

“Son kez soruyorum!”

“Hayır.”

“Bay Kesselbach, saat üçe sekiz var. Sekiz dakika içinde konuşmazsanız kendinizi ölmüş bilin.”